

Publicerad 2008-05-09 00:21 av iderik

tjaha..det här blev ett hopplock av textfragment jag redan skrivit men också en hel del nya grejjer...

jag kände på mig att jag inte skulle vaknat idag

det börjar med att jag vaknar

jag tar det försiktigt

för att inte dagen ska bita av mig skallen

regnet i min själ piskar min kropp

jag stryker längs med väggarna och förundras över de dammfria ytor som uppstått där tavlor en gång hängt

jag har vaknat men ångrar mig redan efter det första andetagat som aldrig blir tillräckligt djupt

det blir en cigarett

och solen slocknar av min andedräkt

jag kan inte spå min framtid i kaffekoppens botten och skuggorna i den

jagar bort det lilla ljus jag lyckats samla på mig

tårarna bränner hål i mina fickor när jag vänder mig själv ut och in faller jag igenom ett universum som våldtar min tid

innan jag har hunnit dricka upp mitt timglas som spruckit

från kant till kant

och allt där i mellan

är en enda lång väntan

det blir nästan alltid att jag går mig förlorad

för jag förutsätter att jag kommer att misslyckas

rastlösheten

tveksamheten

samvetet

skulden

det dåliga mörkret

och en hosta som försynt inte har något att be om ursäkt för

men gör det ändå

jag skulle vilja säga något om fabriker

jag skulle vilja säga något om hur mycket jag hatar dem

jag skulle vilja säga något men istället spyr jag rök i mitt egna ansikte och sväljer giftet som de säljer

min rökhosta har blivit större än västvärldens alla samlade koldioxidutsläpp

jag känner mig fjantig som ens försöker att andas

så jag tänder en cigarett innan morgondagen hunnit bli ett rökmoln som jag ändå inte kan svälja

livet borde ha varningstexter

är en tanke som slår mig jag funderar på att skita i den

livet är ångestframkallande – börja inte att leva

tiden får din hy att åldras
blodet får min kropp att åldras
att födas leder till ett långsamt och smärtsamt liv
livet dödar
att du lever påverkar allvarligt dig själv och personer i din omgivning
om du slutar att leva löper du mindre risk att drabbas av dödliga hjärt- och kärlsjukdomar
och så vidare

rökning får min kuk att blomstra
jag säger det igen så ni förstår att jag menar allvar
kuken får din tobak att brinna

och jag rövknallar krokodiler
och jag räknar mina kloaktårar
och jag vill sparka sönder varje elskåp jag ser
och jag vill slita av mig min ryggrad och slänga ner min massproducerade hjärna i avloppet slå
knut på mina tarmar
mitt kranium hänger ute på vädring från balkongen och jag hoppas att det kommer blåsa ner
krossas mot asfalt

jag är en tuff
brud
i plastförpackning

när jag gick hem så hittade jag ett slagsmål som knäckte mina revben precis innanför tröskeln
och det spelar ingen roll hur noga jag borstar tänderna för dagen lämnar alltid en dålig bismak efter sig
den slingrar sig i moll runt mina händer och skär sönder mina drömmar med skarpa undertoner

dagen börjar alltid med att jag vaknar
fast ibland känns det som jag inte ens hinna göra det förrän solen har blivit en feber
en feber under huden som bubblar i mina ögon
och jag hinner inte ens skölja nattdammet ur ögonen innan kackerlackor börjar springa över mitt ansikte och
jag
försöker ta på mig ett leende
det passar inte jag har nog gått upp i vikt
heliumet stiger mig åt huvudet och kärleksbristen får skelettet att bryta samman under huden
hänger löst
jag hittar för många sammanhang för att helheten ska kunna gå att urskilja och detaljerna gå att begripa
dagarna har börjat smälta samman till en glödande massa omsluten av en svart sotskorpa full av sprickor

och jag har ett borttappat löv i ansiktet

jag gräver ner böckerna i blomkrukor och hoppas att det ska växa fram nya ord som jag kan plocka
ta och sätta i en vas på nattduksbordet
hoppas de slår ut innan jag hunnit dränka min säng i bensin

ett skrik i mina ryggkotor får händerna att skaka och mig att springa jag försöker att ducka
men allas blickar träffar mig i pannan
jag är en himmel full av hål när alla andra verkar bära skottsäkra västar
jag är satt i karantän
förpassad till gränslandet
omgiven av barriärer
det regnar bomber i min bröstkorg som landar i min magsäck och jag är en fjäril
i alla andras händer
jag är en glasburk full av insekter i ett växthus utan syre

när jag begravde ansiktet i kudden och skrek tills magen vred sig i kramper började
universum att spricka
att spricka och spilla
alla sina stjärnor i mina ögon så jag blir blind
jag blir blind av virvelvinden i mitt hjärta jag pressat ner i mina skor
och världen rinner längs mina kinder och min näsrygg
droppar snor och blod på mina slarvigt knutna gympadojor

jag kan tyvärr inte släcka min syn som en strömbrytare hur mycket mina ögon än svider jag kan tyvärr
inte förstå livet som en drömtydare
det börjar med att jag vaknar och det kommer sluta
med att jag lutar mig mot gravstenen och tänder en cigg
eller tittar på film
hur många halsbloss måste jag begrava innan respiratorn kopplas bort och liken lär sig att andas
lär sig att le
hur många halsbloss måste jag begrava innan jag försvinner ner i ett bottenlöst kaninhål
vill komma ut på andra sidan av mig själv men upptäcker att jag hamnat i svea rikes marknadsanpassade
folkhem för förlorare
så jag doppar min tunga i bläck och slickar mitt självmordsbrev på insidan av dina lår jag tror
jag kommer vakna ensam och somna ensam och tiden där i mellan kommer vara
en enda lång väntan
i landet någonstans där ingenting är på riktigt
ingenting är på riktigt men det är ändå inte som på film
det är inte det minsta som på film
på film
känner man på sig när det kommer att sluta lyckligt

man känner det liksom

bara på sig

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren iderik med Poeter.se id #21806 innehar upphovsrätten